

рукопис

Ранко ЈОВОВИЋ

НЕМА ДРУГЕ СВИЈЕТЕ ДО НЕСРЕЋЕ

НАД УСТАЈАЛОМ ВОДОМ КРИК КАД КРИКНЕ УМОБОЛНИК

Нијесам се ја борио
Ја се давим
Ја сам се удавио
У светој бари у којој сам се и родио.

Они су се тукли
Зли и анђели једнако
Ја сам сузе, крв и поезију лио
А боље би било да нијесам заплакао.

То што су ми извадили оба ока
Што су ми ипчупали језик
То није знак живота жестока
То је само крик –
Над устајалом водом крик
Кад крикне умоболник.

Крик – самоћи храна,
Нема у томе историјске победе
Пораза и непролазних рана.
Смрт сам уснио. Њоме се опчинио
Љубав њену доживио
Нити за вијенац. Нити за помен.
Амен.

О УМИРАЊУ

Љубав је читав свијет
А свијет је једна балада,
Али ја узалуд живим
Трује ме дивља досада.

Никако да изађем
Из овог ружног насеља
Из овог града без среће, чела и прочеља.

Зар је то ту вјековати
Гдје суштину је робовати.

Зар човјек мора да рђа у ланцима
Међу обичним подлацима
Знанцима и незнанцима.
Зар да умрем на рукама те снаге
Која черечи моју нацију, моју борбу
И моје мртве драге.
Зар од свјетине која снује
Људским душама да тргује.

Господе,
Нема друге свијеће до несреће.

БОЛ

Не волим сиротињу
Кад ми о врат обисне,
У загрљај, у топли у луди загрљај
Кад ме стисне.

Не волим вреле пољусце њине –
Неразумне, простодушне синове,
Дошљаке, синове сунца и планине –
Пољусци од којих се у занос пада
Не подноси моја душа градска,
уличарска

Пуна гада.
Ни она друга моја душа
Можда витешка
Не љуби ништа што моли, мили
И податно се смешка.

Нећу. Не подносим ту, такву чељад
Препуну шума и руда –
Једноставно. Опрости Боже,
Ја живим у братству које предводи Јуда,
А нијесам његов

Вјерујем. Твој сам Боже –
Али, исто тако вјерујем
Да нишчи духом и тијелом
Јуда је испод коже.

Или, све је Боже лаж
И ово што зборим –
Опрости слабом Човјеку
И Слабом што нас створи.

ВИЈЕНАЦ ОД ЗМИЈА

Мој живот је grijех,
Ја то знам –
Да грешнији је само мој о grijеху сав.

Видим у твојим очима тамним
Да су моји одбројани дани.

У твојим дубинама
У твојем миришљавом тијелу
Осећам, налазим моју грешну,
прљаву жељу.

Плачем за својом младошћу
За својим запетим мишићима –
Нијесам међу твојим разблудним
младићима

Нијесам нигдје више дјевојчице
Гдје је твој тамни поглед
и твоје топло лице.

Нијесам сасвим у овом свијету
Само се жудњом својом борим
Да вијенац мој отровни још данас
не расплету.

Само тако постојим драга.
А моја је драга земља
И у земљи драга.

ЛЕПЕТ ВРАНЕ

Над градом лебди. Или боље рећи –
Вуче се прнобијели целофан. Претећи
Да сваку бирају главу угрози
Целофан-врећа. Да свијет у неслози
Уништи сасвим. И покрије
Ништавни свијет без религије.

Над развалином без људске стопе
У стаништима разваљеним

Гдје варвари се у парењу топе
(Тупшта и тма, благо мени)
Опет ће свој вијенац ту да савију
У своју варварску утопију.

Или ће ипак да нестане
Тај барјак над градом. Лепет врәне.

БОЛ. МРТВИ СО

Ова улица је бол
Бескрајно мутна, дуга
Као провинцијска туга
Као прича мртвог друга.

Ту узалудно живим
У једној таквој успутној кафани,
Узалудно су давно, давно
Процветали платани и јорговани
И пагани који су били хришћани
И хришћани који су пагани

Улица је пуста мати
Црна мати која је отишла,
И страх је и гријех зацјевати
Да нас је напустила мати.

Ту сам се за једним столом
Потукао на смрт са соколом,
Али све је то само онај бол
И срце диње пало под наш мртви сто.